

Formanden:

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for en stilfærdig debat. Sådan er det jo tit her om fredagen, så går alting meget stille. Men jeg takker ikke for, at ministeren på den her måde reelt afviser forslaget.

Ministeren kan jo have ret i, at det er en ganske udmærket idé at få det kortlagt. Men ministeren må jo være ansvarlig for den aftale, som den danske stat har støttet på den anden verdenskongres i Yokohama, hvor vi forpligtede os til at arbejde for at styrke indsatsen mod kommerciel seksuel udnyttelse og trafficking af børn, bl.a. ved at udarbejde en handlingsplan.

Derfor undrede det mig voldsomt, at ministeren slet ikke sagde: Vi starter med en kortlægning, og så går vi i gang med at udvikle en handlingsplan. Det synes jeg ikke er ret godt klaret af ministeren.

For det, der er det vigtige, er ikke, at det handler om, at disse børn skal have asyl, men det handler om, at vi skal uddanne folk, uddanne politi, uddanne socialarbejdere til at kunne identificere dem. Vi skal give dem et ophold, så de kan få en ordentlig ro omkring deres situation. Vi skal beskytte dem, det er vi forpligtet til ifølge børnekonventionen, og vi skal give dem en mulighed for at vende tilbage sikkert, så de ikke lander i favnen på nye traffickers. Det skal sikres, at de, når de vender tilbage, rent faktisk kan indgå i det samfund, de kommer fra.

Derfor er det altså en kilde til stor undren for mig, at vi altid her i Danmark er dem, der står på sidelinjen og ikke rigtig ved noget. Alle de andre er gået i gang med systematisk udvikling af deres viden. Vi står og venter på, at der sker et eller andet.

Jeg er da i hvert fald glad for, at ministeren nu vil være med til at kortlægge det, men jeg vil så også godt gøre opmærksom på, at det her faktisk er et meget, meget beskedent forslag.

For det første skal politi og socialarbejdere, som jeg sagde før, finde ud af, hvordan man kan spotte et offer, hvordan man kan behandle et kriminelt barn som offer i stedet for kun at se på det kriminelle. Hvordan kan man behandle en pige på 16 år, der er prostitueret, som et offer i stedet for blot at sige, at nu må vi skynde os at få hende sendt ud af landet?

Vi skal også have viden om, hvilke myndigheder der er involveret i det her, og hvordan de kan samarbejde på en sådan måde, at der ikke er nogen tvivl om, hvem der har ansvaret for hvad. Vi skal have udviklet en model til, hvordan de her børn kan sendes tilbage, så de ikke lander i armene på traffickers, de folk, der tjener penge på det.

Så skal vi have nogle formelle samarbejdsrelationer mellem de organisationer, der er i det oprindelige hjemland, de myndigheder, der er dér, og de danske myndigheder. Alt andet er uanstændigt, og det er da ikke ret meget. Det er da et beskedent forslag.

Derfor står jeg fuldstændig uforstående over for regeringspartierne og Dansk Folkepartis afvisning. Men man skal jo se lyst på tilværelsen. Jeg er glad for, at de øvrige partier synes, at det var en god idé.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil stille SF's ordfører et konstruktivt spørgsmål, det var der jo ikke lejlighed til før. SF's ordfører sagde, at det her ikke handler om, at de skal have asyl, men på side 4 i anden spalte skriver forslagsstillerne:

Før et trafficked barn kan vende tilbage, skal der i handlingsplanen således indgå procedurer for, at der foreligger en fyldestgørende afklaring af barnets familiesituation og af, hvorvidt familien er i stand til at give den nødvendige omsorg. Er dette ikke tilfældet, bør barnet ikke hjemsendes.

Det ligner da i mine øjne socialt asyl. Er forslagsstillerne ikke bange for, at det netop kan være en spire og en motivation til, at man fra disse lande foretager trafficking måske ikke til kriminalitet, men så kender vi da i hvert fald fra Bibelen, at man gerne afleverer sit barn, hvis barnet får det bedre et andet sted end hos en selv? Det ville jeg godt have et svar på.

Jeg ville godt have et svar for ligesom at vurdere, hvor dybt SF selv er gået ind i sit beslutningsforslag, for man skriver på side 6 og i anden spalte:

Et argument for en handlingsplan er netop, at en annoncering af ofrenes mulighed vil bane vejen for, at eventuelle ofre tør henvende sig.

Hvordan forestiller man sig denne annoncering af børnenes muligheder skal være? Er det i forhold til sagsbehandlernes, der skal arbejde med dem, eller er det i forhold til de egentlige